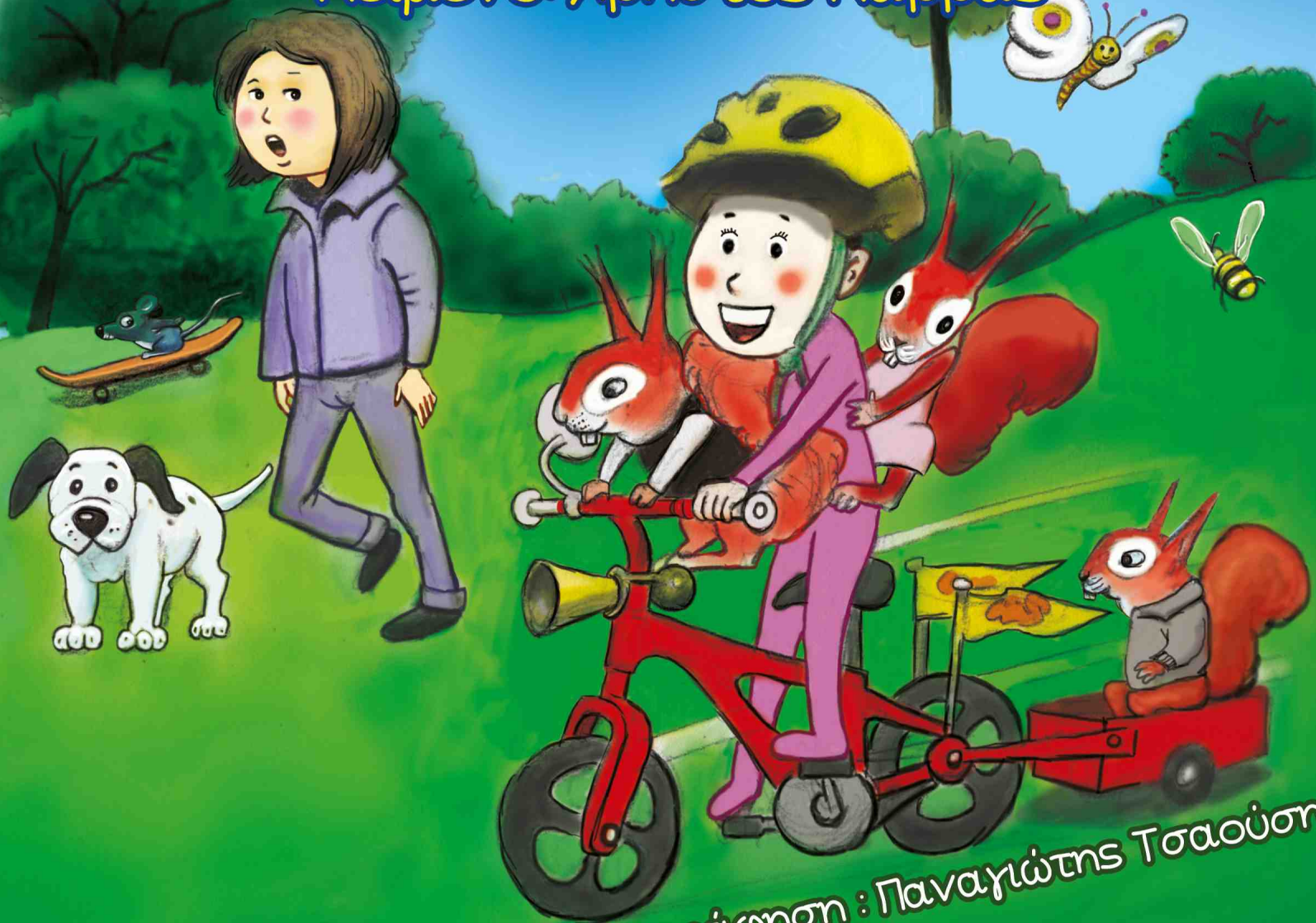

Το μωράκι και τα σκλουράκια

Κείμενο: Χρήστος Καρράς

Εικονογράφηση: Παναγιώτης Τσαούσης

Γλαρόλυκοι

Χρήστος Καρράς

"Το μωράκι και τα σκιουράκια"

Εικονογράφηση: Παναγιώτης Τσαούσης

Επιμέλεια: Φωτεινή Παναγιωτακοπούλου

Άδεια χρήσης: Creative Commons BY-NC-SA 4.0

(Αναφορά Δημιουργού - Μη Εμπορική Χρήση - Παρόμοια Διανομή)

Ανεξάρτητες Εκδόσεις Γλαρόλυκοι

Μάρτιος 2022, έκδοση 1η

ISBN: 978-618-85570-9-3

Τα έσοδα από την πώληση
του παραμυθιού θα διατεθούν στο
Φιλανθρωπικό Σωματείο «Ιωάννης ο Χρυσόστομος»,
που ίδρυσε ο μακαριστός π. Σεραφείμ Δημόπουλος
στη Λάρισα.

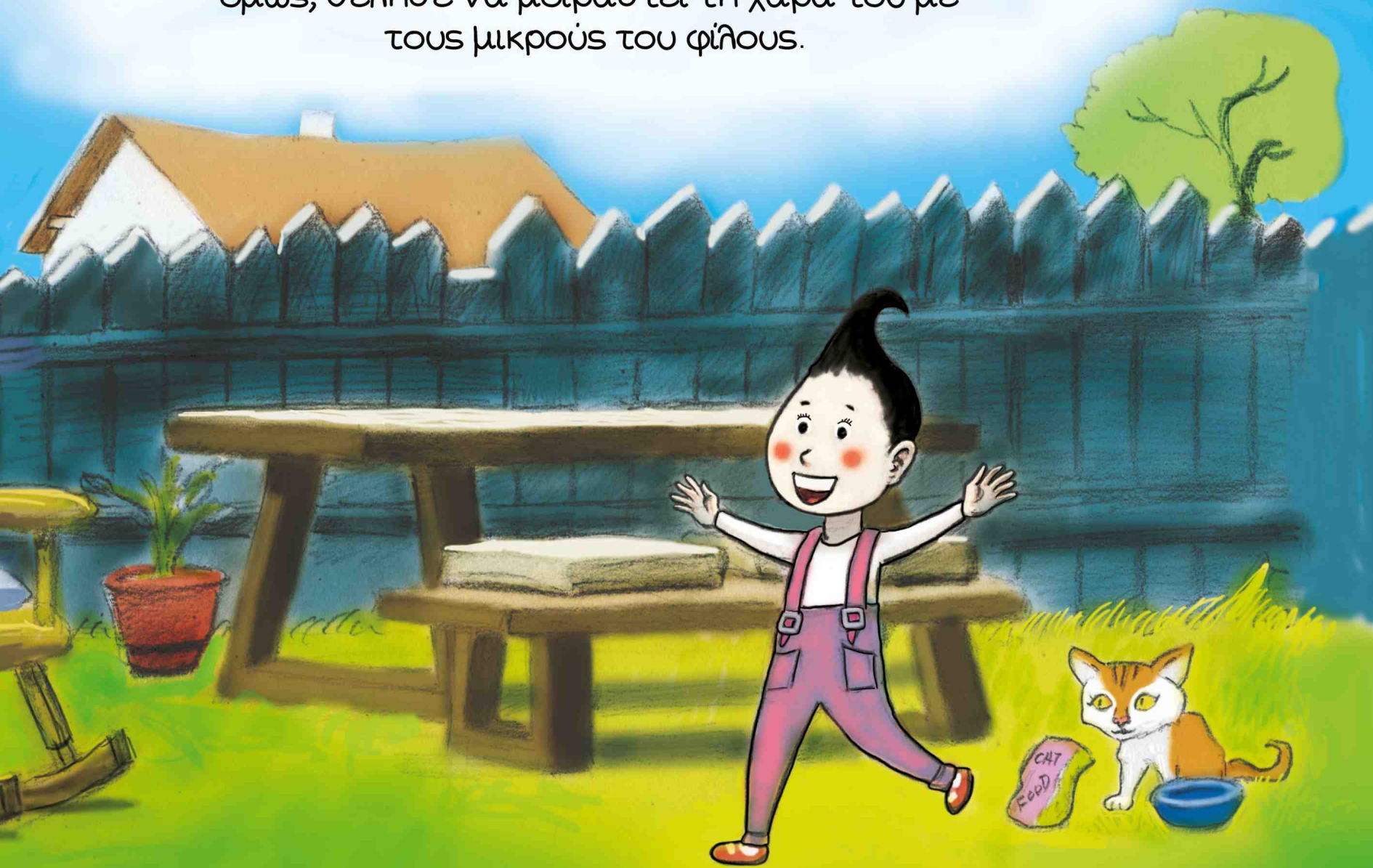
Μια φορά και έναν καιρό, ήταν
ένα μικρό μωράκι. Είχε σκούρα και
πυκνά μαλλιάκια, στρογγυλά ματάκια
και φουσκωτά μαγουλάκια.
Οι γονείς του χαριτολογώντας το
φώναζαν «σκιουράκι».

Καθώς περνούσε ο καιρός, το μωράκι
μεγάλωνε και ήταν λιγάκι ζηηρό. Έτσι, μια μέρα
οι γονείς του αποφάσισαν να του πάρουν δώρο
ένα ποδήλατο με μια μικρή καρότσα από
πίσω, για να βάζει τα πραγματάκια του.

Ήταν ένα ωραίο, κόκκινο ποδήλατο, λαμπερό,
με κόρνα και καθρεφτάκι, και στις πίσω ρόδες είχε δύο
σημαιάκια, που απεικόνιζαν δύο σκιουράκια. Το προσωπάκι
του μωρού, όταν είδε το ποδήλατο, γέμισε με χαρά! Το
χαμόγελο δεν έφευγε από τα χείλη του! Σύντομα,
όμως, θέλησε να μοιραστεί τη χαρά του με
τους μικρούς του φίλους.

Έτσι, αφού ευχαρίστησε τους γονείς του,
έτρεξε στο δωμάτιό του. Άνοιξε το παράθυρο που έβλεπε
προς το πάρκο και σφύριξε δυνατά. Αμέσως, έφτασαν από τη
σκεπή τρία σκιουράκια: η Δανάη, ο Άπο και ο Ξενοφών.
Κοιτάζοντας από το παράθυρο έμειναν με το στόμα ανοιχτό!
Γελούσαν και χοροπηδούσαν από τη χαρά τους για το ωραίο
ποδήλατο! Το μωράκι τα ενημέρωσε, πως το απόγευμα θα
έβγαινε με τους γονείς του στο πάρκο. Έτσι, έδωσαν
ραντεβού στο γνωστό σημείο συνάντησης για
τις πρώτες βόλτες με το καινούριο
τους ποδήλατο.

Φτάνοντας, λοιπόν, στο πάρκο, βλέπει ότι το περιμένουν εκεί τα σκιουράκια με χαρά και με χαμόγελα. Ανεβαίνουν αμέσως στο ποδήλατο και αρχίζουν τις βόλτες τραγουδώντας. Μετά από λίγη ώρα, το μωράκι δείχνει στα σκιουράκια κάποιες βελανιδιές μέσα στο πάρκο. Αυτά με γρήγορες κινήσεις αρχίζουν να μαζεύουν βελανιδιά και να τα φορτώνουν στο ποδήλατο. Πέρασε η ώρα και αφού είχαν μαζέψει αρκετά, πήγαν και τα αποθήκευσαν πάνω, ψηλά στο δεντρόσπιτό τους.

Αφού τελείωσαν, το μωράκι γύρισε στο σπίτι με τους γονείς του, όπως και τα σκιουράκια, και όλοι έπεσαν για ύπνο, καθώς είχαν κουραστεί πολύ. Αυτό γινόταν για πολλές μέρες, μέχρι που ο φύλακας του πάρκου, ο κύριος Λιόλιος, παρατήρησε ότι λείπουν αρκετά βελανίδια από τις βελανιδιές. Έτσι, αποφάσισε να παρακολουθήσει, τι συμβαίνει με τις βελανιδιές του πάρκου. Είπε στον συνάδελφό του, τον κύριο Μάνο, να κρυφτούν πίσω από τους θάμνους, ώστε να μην τους βλέπει κανείς. Την επόμενη μέρα, από νωρίς, οι δύο φύλακες κρύφτηκαν καλά και περίμεναν, μήπως και καταλάβουν πού πήγαν τα βελανίδια.

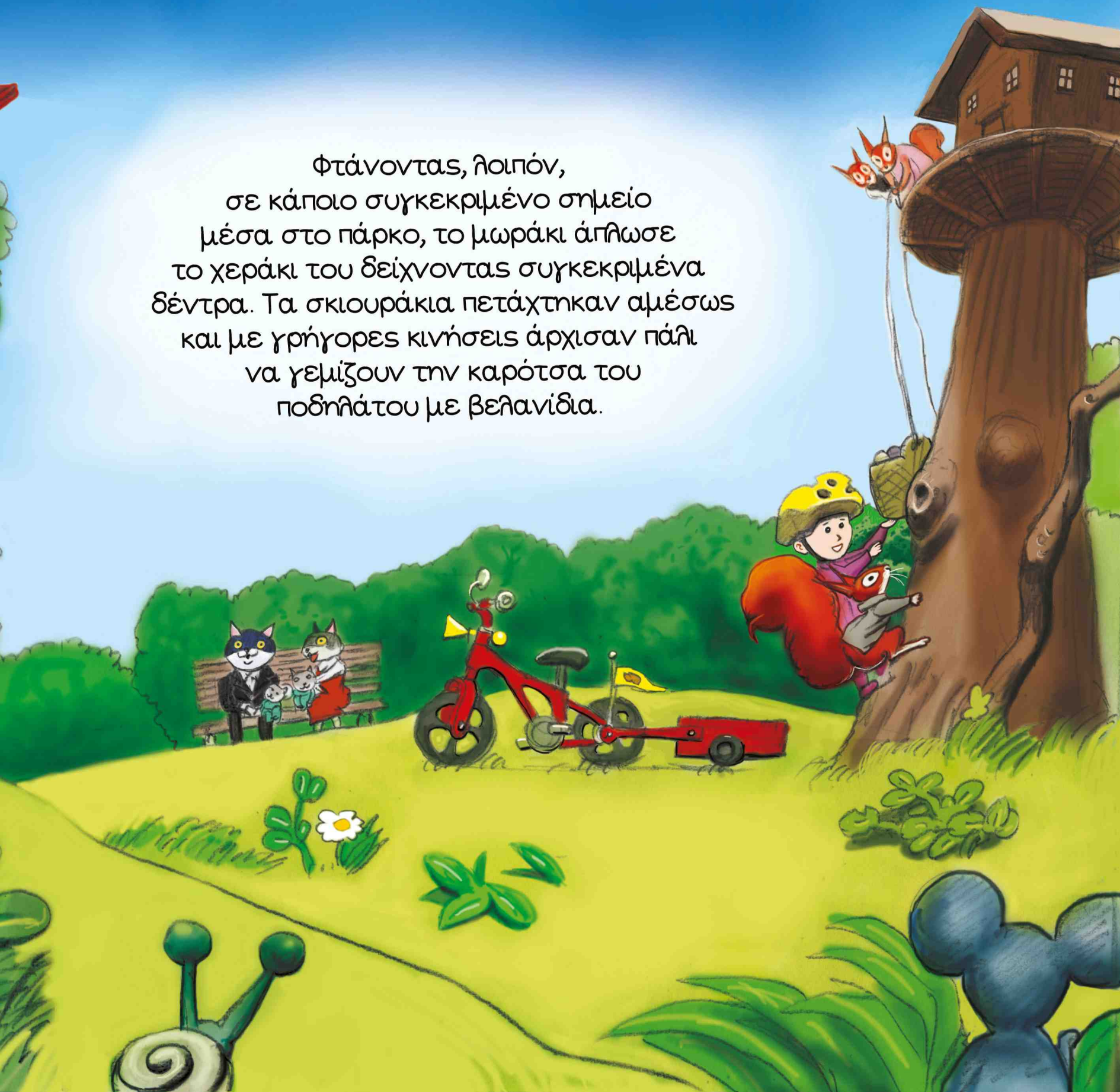

Μετά από λίγη ώρα, ακούστηκε
από μακριά ένας θόρυβος. Ερχόταν
το μωράκι με τα σκιουράκια
τραγουδώντας πάνω
στο ποδήλατο.

Φτάνοντας, λοιπόν,
σε κάποιο συγκεκριμένο σημείο
μέσα στο πάρκο, το μωράκι άπλωσε
το χεράκι του δείχνοντας συγκεκριμένα
δέντρα. Τα σκιουράκια πετάχτηκαν αμέσως
και με γρήγορες κινήσεις άρχισαν πάλι
να γεμίζουν την καρότσα του
ποδηλάτου με βελανίδια.

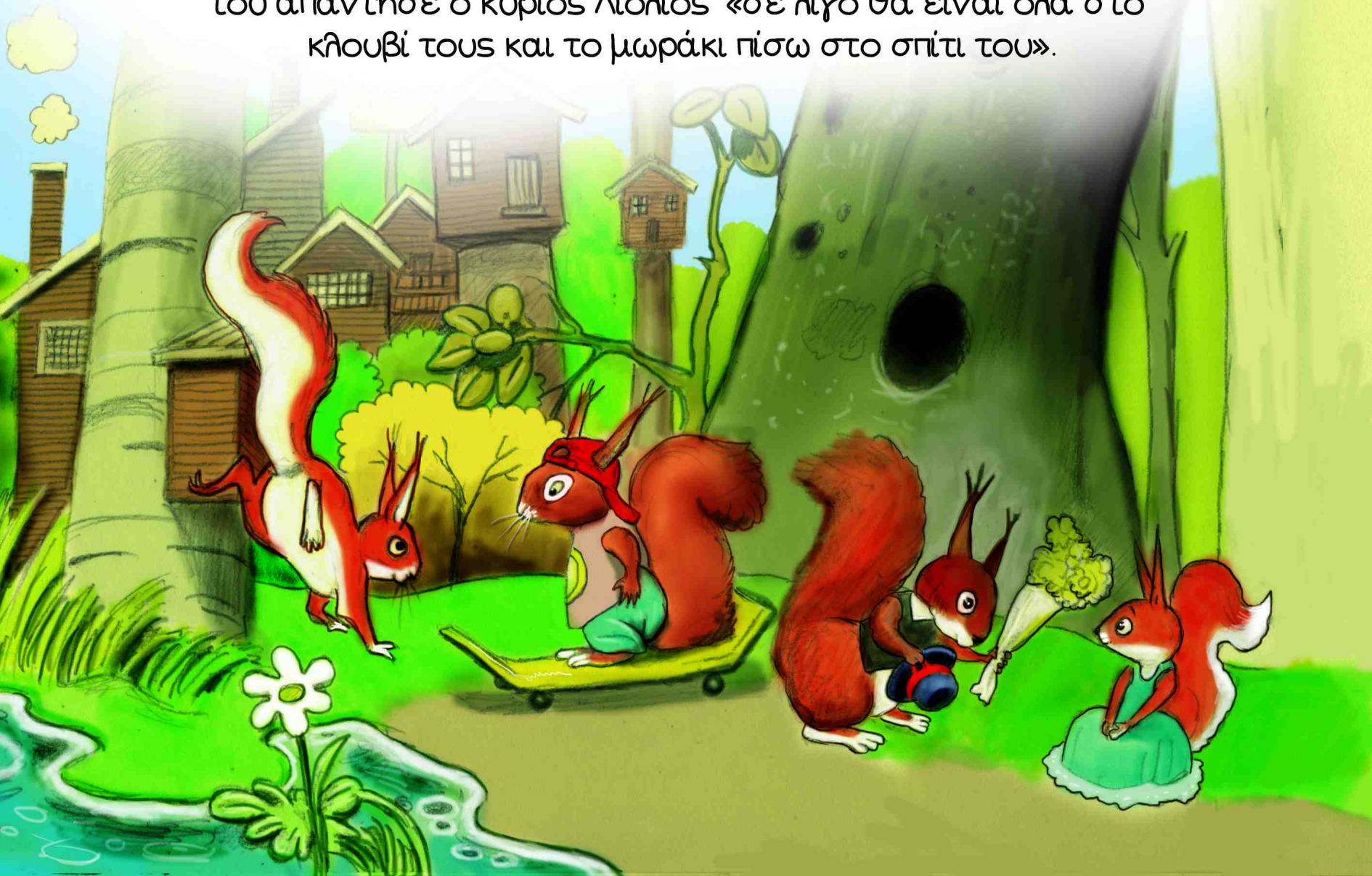

Σηκώνεται τότε ο φύλακας Μάνος και λέει:

«Πάμε να τα πιάσουμε! Βρήκαμε επιτέλους τους κλέφτες!».

«Όχι!», του απάντησε ο κύριος Λιόλιος· «ας τα αφήσουμε, να δούμε πού θα πάνε και μόλις μάθουμε την κρυψώνα τους, θα τα πιάσουμε όλα μαζί». Με γεμάτο το ποδήλατο, λοιπόν, τα σκιουράκια έφτασαν στο δεντρόσπιτο και γρήγορα άρχισαν να ξεφορτώνουν. Μόλις τελείωσαν, κατέβασαν από την καρότσα μερικά διχτάκια γεμάτα με βελανίδια.

Εκείνη τη στιγμή φωνάζει πάλι ο φύλακας Μάνος: «Εμπρός! Τι κάθεται; Πάμε να τους τα πάρουμε!». «Κάνε λίγο υπομονή!», του απάντησε ο κύριος Λιόλιος· «σε λίγο θα είναι όλα στο κλουβί τους και το μωράκι πίσω στο σπίτι του».

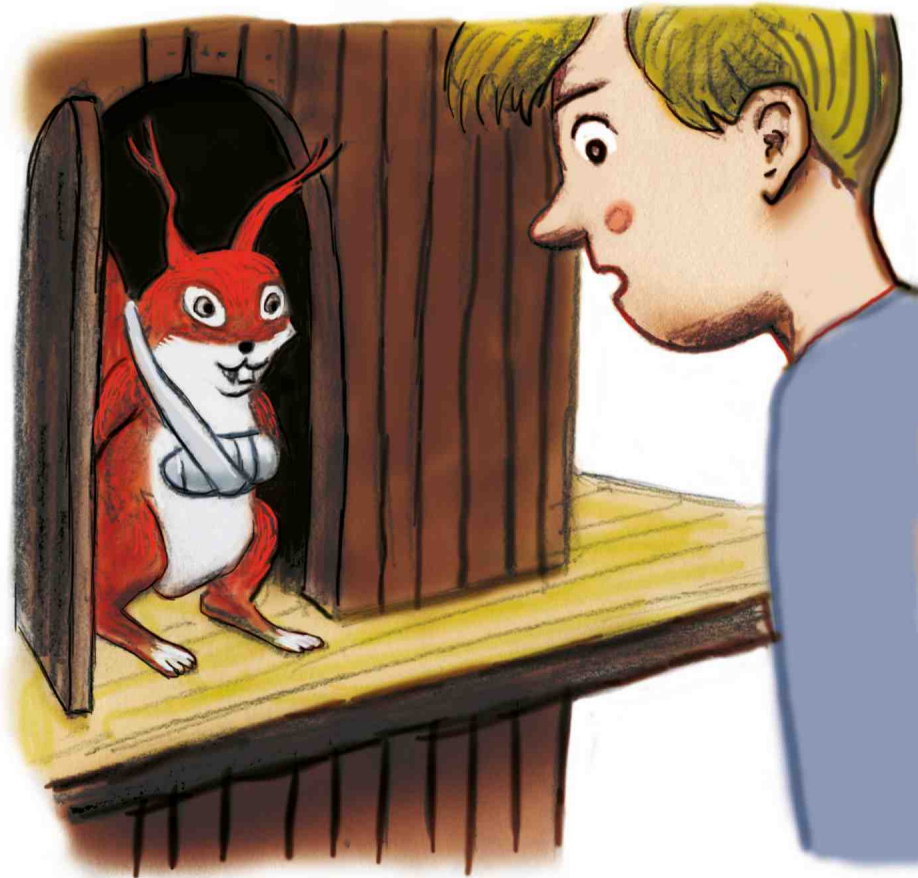
Το μωράκι και τα
σκιουράκια ξεκίνησαν πάλι, με
το ποδήλατο γεμάτο μέχρι επάνω
με δέματα από βελανίδια. Πίσω τους
ακολουούθησαν οι φύλακες και παρατήρησαν,
ότι το ποδήλατο σταματούσε σε κάποια
δέντρα. Τα σκιουράκια χτυπούσαν τις
πόρτες από τα δεντρόσπιτα των ζώων
και, όταν τους άνοιγαν, άφηναν
μέσα στα σπίτια τα δέματα με
τα βελανίδια. Συνέχισαν σε
πολλά δεντρόσπιτα ακόμα,
μέχρι που τελείωσαν
όλα τα δέματα.

Οι φύλακες μην μπορώντας να καταλάβουν τι συμβαίνει, κοιτούσαν ο ένας τον άλλο με απορία, καθώς το μωράκι με τα σκιουράκια είχαν στήσει χορό και αγκαλιασμένα χόρευαν και γελοούσαν.

Τότε, για να μάθουν τι συμβαίνει, οι φύλακες άρχισαν να χτυπούν τις πόρτες. Στην πρώτη πόρτα τους άνοιξε ένα σκιουράκι κουτσό, στη δεύτερη ένα σκιουράκι με δεμένο το χεράκι του και στην τρίτη πόρτα άνοιξαν δύο γέρικα σκιουράκια.

Όλα τους έδωσαν την ίδια απάντηση: επειδή δεν μπορούσαν να πάνε στο δάσος και να μαζέψουν τροφή για τον χειμώνα, το μωράκι με τα σκιουράκια τους έφερναν τα τρόφιμα και ό,τι άλλο χρειάζονταν.

Αφού το άκουσαν από πολλά
σκιουράκια, οι φύλακες έσκυψαν το κεφάλι
και πήραν τον δρόμο προς το γραφείο τους.

- «Για δεσ», λέει ο φύλακας Λιόλιος... «Εμείς θέλαμε να τα
κλείσουμε σε κλουβί, γιατί νομίζαμε ότι έκλεβαν τα δέντρα,
ενώ αυτά βοηθούσαν τους φίλους τους, που δεν μπορούν
να μαζέψουν τροφή για τον χειμώνα».

- «Ναι, έχεις δίκιο!», του απαντάει ο φύλακας Μάνος.
«Και τώρα τι θα κάνουμε;», ρώτησε.

- «Τίποτα!», του απάντησε χαμογελώντας ο κύριος Λιόλιος... «Θα τα αφήσουμε να κάνουν τη δουλειά τους και εμείς θα τα προσέχουμε, όσο μπορούμε, για να μην τα πειράξει κανείς».

- «Σύμφωνοι!», του απάντησε ο κύριος Μάνος και έδωσαν τα χέρια χαρούμενοι. Το μωράκι με τα σκιουράκια συνέχισαν για πολύ καιρό να βοηθούν τους φίλους τους στο δάσος, που τους είχαν ανάγκη.

Έτσι, όλα τα σκιουράκια ήταν χαρούμενα και αγαπημένα, αφού τα σπίτια τους ήταν γεμάτα με τροφή και ό,τι άλλο χρειάζονταν για τον χειμώνα. Και έζησαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα!

Γλαρόλυκοι
glarolykoi.net

Χρήστος Καρράς
fb: Chris Karras
instagram.com/christos_karras__

Παναγιώτης Τσαούσης
facebook.com/panagiotis.tsaousis.3
fb page: Panagiotis Tsaousis Artworks
instagram.com/noircaptain

Άδεια χρήσης
creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/

Ελεύθερη λογοτεχνία, ελεύθερος πολιτισμός, ελεύθεροι άνθρωποι. ♥

Μια φορά
κι έναν καιρό, ήταν
ένα μωράκι, που το φώναζαν
«σκιουράκι». Μια μέρα, οι γονείς του
αποφασίζουν να του πάρουν δώρο ένα
ποδήλατο με μια μικρή καρότσα. Το
μωράκι σύντομα μοιράζεται τη χαρά
του με τους μικρούς του φίλους
και μαζί τους καταστρώνει
ένα έξυπνο σχέδιο...

978-618-85570-9-3